

David Monteagudo

Einde

Vertaald uit het Spaans door Sara den Boer

Omslagontwerp Jan Martin Wilschut
Omslagillustratie © Michael Baughn 2011

Oorspronkelijke titel *Fin*
© 2009 David Monteagudo Vargas
© 2009 Quaderns Crema, S.A.U. (Acantilado)
© 2011 Nederlandse vertaling Sara den Boer en
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wereldbibliotheek.nl

ISBN 978 90 284 2394 7

Hugo is als eerste buiten. Hij blijft in de deuropening staan en kijkt naar boven, doet een aantal onvaste stappen en slaakt een kreet. De hemel is bezaaid, overspoeld, afgeladen met sterren. Boven hem is een en al lichtstrooisel, miljoenen nietige, versplinterde puntjes, grillig gegroepeerd in zones van verschillende dichtheid. Het meest indrukwekkend is de onverstoorbare rust van het geheel. De sterren stralen niet, ze flonkeren niet, maar ze zenden een rustig, koud licht uit. Ondanks hun overdaad tekenen ze zich scherp af tegen de inktzwarte achtergrond, die zich zonder schakeringen onpeilbaar uitstrekt van het zenit tot aan het donkere, onregelmatig gekartelde silhouet van de bergen. Er is niet één wolkje. De zoele droge wind die de wolken heeft weggeblazen, waait nog steeds met een sensuele streling over de aarde en de huid.

Daar komen de anderen ook naar buiten. Alle gedachten en monden zijn vervuld van verbazing en volkomen onbevangen, simpele bewondering.

‘Het is ongelooflijk!’

‘Heb je ooit zoiets gezien?’

‘Nee, zoiets waanzinnigs nooit. Zelfs toen niet, nee, dat was niet zo...’

‘Je zou er bang van worden, zo veel...’

‘Het is schitterend!’

Het schouwspel houdt aan; het vervaagt niet en vermindert niet geleidelijk zoals bij een zonsondergang. Het bedekt in al zijn grootsheid het hele hemelgewelf. De rust en de helderheid nemen nog verder toe naarmate de pupillen het agressieve licht in de berghut vergeten en zich ontspannen en verwijderen.

Pas minuten later, als de stortvloed van de eerste gedachteloze bewondering is opgedroogd, komen de vragen.

‘Er moet een stroomstoring zijn, een volledige stroomuitval. Daarom zie je er zo veel.’

‘We weten niet of het een stroomstoring is. Dat moeten we eerst uitzoeken. Misschien is de stop of de aardlekschakelaar gesprongen en helpt het om hem opnieuw in te schakelen.’

‘Nee, er moet meer aan de hand zijn. Er is in de hele omgeving geen licht.’

‘Het is hier erg afgelegen.’

‘Ik begrijp niet hoe het zo snel is opgeklaard. Ik ben net nog naar buiten geweest en...’

‘En die flits dan? Die bliksemstraal? Hoe kan er bliksem zijn zonder wolken?’

‘Welke flits?’

‘Heb jij hem dan niet gezien?’

‘Het zal een droog onweer zijn.’

‘Dat is iets anders, man! Droog onweer betekent zonder regen, maar niet zonder wolken, zonder wolken kun je geen bliksem hebben.’

‘Wat doet het ertoe wat het geweest is. Voel eens wat een aangenaam windje er nu staat, niet koud en niet warm.’

‘Die wind heeft de wolken weggeblazen.’

De vier mannen en vijf vrouwen vormen een onregelmatig groepje, uitgewaaierd over het midden van het betegelde terras. Hun gezichten zijn vage, bleke vlekken in het licht van de sterren. Je herkent de mensen aan hun stem, een bepaalde houding of hun haardos, niet aan hun gelaatsstrekken, die zijn onherkenbaar. Die bewegen en veranderen steeds, en worden onduidelijker naarmate je meer probeert ze te herkennen in het ovaal van melkachtig licht, het koude, dode schijnsel dat de sterren op de grond werpen. Het omringende bouwsel

werpt een immense zwarte schaduw, je kunt met geen mogelijkheid zien of de dichtstbijzijnde boomtoppen bewegen door het wiegen van de wind of simpelweg door de nervositeit van de zintuigen, die zich tot het uiterste inspannen om de contouren te onderscheiden. Maar de stemmen klinken duidelijk en alledaags, en het windje dat over het terras waait is warm, optimistisch en volkomen onschuldig.

‘Nieves, waar is het schakelpaneel van de verlichting?’ vraagt Hugo.

Hij kijkt naar links, in de richting van de plek waar het typische, kinderlijke stemmetje van de organisatrice van het feest vandaan komt.

‘Het is vlak bij de ingang rechts,’ antwoordt Nieves. ‘In een gesloten kastje. De sleutel ligt erbovenop.’

‘Wil je echt het licht gaan aandoen,’ vraagt Amparo, ‘met dit schouwspel hierboven?’

‘Ik wil weten of we licht hebben.’

‘Ja, dat moeten we uitzoeken,’ zegt Ibáñez. ‘Deze absolute duisternis irriteert me, er is zelfs geen enkel licht aan de horizon.’

‘Heeft iemand een zaklamp?’ vraagt Hugo.

‘Ik heb er een in de auto,’ zegt Amparo.

‘In de auto, dat is toch godgeklaagd!’

Op deze uitbarsting van Hugo volgt een korte stilte. Daarna zegt María: ‘Rafa heeft er een bij zich, hij heeft ons bijgelicht toen we met zijn vieren het pad af liepen.’

Er valt opnieuw een stilte, ditmaal langer. Rafa heeft nog geen woord gezegd sinds het licht uitging. Behalve degenen die vlak naast hem staan weet zelfs niemand waar hij is.

‘De zaklantaarn ligt in de slaapzaal,’ zegt Maribel ten slotte, ‘bij onze bagage.’

‘Daar word ik nog minder vrolijk van,’ zegt Hugo.

‘Schijn dan bij met je mobiel,’ stelt María voor.

‘Mobieltjes geven geen moer licht! Bovendien is mijn batterij bijna leeg,’ moppert Hugo en hij doorzoekt zijn zakken, waaruit hij uiteindelijk een klein voorwerp opdiept dat een vreemd dof, aritmisches getik produceert.

‘Shit, hij doet het niet!’

‘Wat doet het niet?’

‘Mijn aansteker, verdomme!’ zegt hij en probeert het opnieuw. ‘Hij moet het zo nodig nu begeven. Daarnet heb ik hem nog gebruikt!’

‘Wacht,’ zegt Ginés, ‘even kijken of de mijne...’

Ginés is gemakkelijk te onderscheiden in het halfduister omdat hij de langste is van het gezelschap. Ze kijken allemaal verwachtingsvol toe hoe zijn vage gestalte even beweegt en daarna weer stilstaat.

De aansteker ontsteekt bij de tweede poging met een vlammetje dat buitengewoon warm en stralend lijkt in het donker. Zelfs de eerste, mislukte poging leek al een explosie van lichtvonken tussen Ginés’ vingers. De vlam danst een paar seconden in de wind en dooft als Ginés zijn duim van de aansteker haalt om hem aan Hugo te geven, die intussen naar hem toe is gekomen.

‘De rijkste stinkerd hier,’ zegt Hugo, ‘heeft een BIC-benzineaansteker.’

Ginés reageert niet op het commentaar en Hugo keert de groep de rug toe en loopt naar de deur die nauwelijks te zien is, slechts als een diepzwarte vlek in het donkere oppervlak van de gevel.

‘Wil je dat ik met je meega?’ vraagt Nieves.

‘Doe geen moeite. Ik denk niet dat het erg ingewikkeld is.’

Hugo heeft donkere kleren aan en zonder de bleke

vlekken van zijn gezicht en zijn handen als referentiepunt vervaagt zijn gedaante in de schaduw tot hij verdwijnt. Als iedereen denkt dat hij al naar binnen is, tekent plotseling een geelachtig schijnsel zijn silhouet zwart af, precies op het moment dat hij door de wijd openstaande deur uit het zicht verdwijnt. Ze begrijpen dat hij de aansteker heeft aangestoken en dat het vlammetje spookachtig danst achter zijn lichaam. Het schijnsel staat even stil, nauwelijks fluctuerend.

Algauw klinkt Hugo's stem, gedempt door de dikke muren. 'We hebben geen stroom,' zegt hij luid om zich verstaanbaar te maken.

'Heb je geprobeerd de testknop in te drukken?' vraagt Ibáñez.

'Nou wordt-ie goed!' zegt Hugo. 'Is dat Ibáñez of Rafa die dat vraagt? Waar komt die technische woordenschat opeens vandaan? Natuurlijk heb ik op test gedrukt,' voegt hij eraan toe en komt de deur uit terwijl de aansteker uit gaat. 'Het probleem zit 'm niet in de installatie. De storing komt van buiten.'

'Dus we zitten zonder licht,' zegt iemand.

'Goed, zo verschrikkelijk is dat per slot van rekening niet,' klinkt Amparo's opvallende stem. 'We wilden toch in de openlucht naar de sterren liggen kijken? Nou, dan zullen we dat hebben, zonder dat ook maar iets ons kan storen.'